

Arrest

nr. 212 399 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2017 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 9 januari 2018 en op 6 maart 2018 wordt deze aanvraag aangevuld. Op 20 april 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op 29 mei 2018 wordt de beslissing ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2017 werd ingediend door:

Z. B., M.

nationaliteit: Mongolië

geboren te Ulaanbaatar op (...) 1997

adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of op de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaard dat het voor haar zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst omdat ze hier naar school gaat. Zij meent verder dat zijn har studies zou moeten onderbreken bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene gedurende verschillende jaren naar school is gegaan. Zij legt schoolattesten voor van schooljaar 2013/2014: 2014/2015; een getuigenschrift basiskennis bedrijfsbeheer dd. 30.06.2017; diploma van secundair onderwijs dd. 30.06.2017; inschrijvingsbewijs Thomas More. Betrokkens scholing vormt geen buitengewone omstandigheid daar betrokkene haar scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf en bovendien is zij sedert 05.08.2015 (achttiende verjaardag) niet langer schoolplichtig. Betrokkene kan altijd op basis van een studentenvisum terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Betrokkene kan ook steeds een verlenging aanvragen van haar bevel tot het einde van het lopende academiejaar.

Het feit dat zij hier jarenlang, in de illegaliteit, naar school is gegaan en een opleiding heeft gevolgd is te wijten aan haar eigen houding en die van haar ouders en kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Mongolië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven zich volledig afspeelt in België. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken we op uit het administratief dossier van de moeder van betrokkene met name mevrouw C., D. geboren te Ulaanbaatar op 12.12.1975 er op 08.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend en er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijk, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM

niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De overige aangehaalde elementen (betrokkene hier sedert 2011 in België verblijft, ze hier sterke banden heeft uitgebouwd, ze hier school heeft gelopen en nog steeds loopt, ze perfect Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 20 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen deze beslissing, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 222 104.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht “als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van artikel 8 juncto artikel 13 van het EVRM, schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht

Verzoekende partij heeft in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich beroepen op het privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verwerende partij heeft geantwoord door te stellen dat de aangevoerde omstandigheden die moeten toelaten dat de aanvraag niet vanuit het herkomstland wordt ingediend niet buitengewoon zijn, en dat in toepassing van artikel 9bis Vw. de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden.

Verwerende partij heeft de aanvraag onderzocht binnen de strikt formele grenzen van artikel 9bis Vw..

Een schending van artikel 8 van het EVRM zou zich niet opdringen omdat aan verzoekster louter gevraagd wordt te voldoen aan een formele verplichting zich vanuit het herkomstland tot de Belgische Staat te richten. Verzoekster zou voorts onvoldoende hebben aangetoond dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in België van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen.

Ten eerste dient er onderzocht te worden of het juridisch wel kan dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis Vw. primeert op artikel 8 van het EVRM en deze bepaling eraan ondergeschikt maakt.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste immers volledig conform deze hogere rechtsnorm te zijn, of dient ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoekspllicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157,29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM dient niet binnenin de vereiste van de buitengewone omstandigheden toegepast te worden, maar net andersom. De vereiste van buitengewone omstandigheden dient volledig binnen het kader van artikel 8 van het EVRM toegepast te worden. Wat eerst komt, of wat primeert, is namelijk de hogere rechtsnorm, en elke nationale wetsbepaling die daarbuiten valt, zelfs al is het deels, verliest zin en gelding voor het deel niet conform de hogere rechtsnorm is.

Het staat vast dat artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting met zich kan meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Staten dienen binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 én 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Wat eerst komt, en wat verwerende partij eerst moet doen, voor ze de enge nationale bepalingen en ontvankelijkheidsvoorwaarden toepast, is de rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied en de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en dito vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Dat wilt zeggen dat eerst de omvang van het opgebouwde privéleven, inclusief alle voorgelegde elementen met betrekking tot integratie, verankering in de gemeenschap, opgebouwde sociale relaties, toekomstperspectieven die ondanks de weinig bemoedigende vooruitzichten toch ontloken zijn, etc. in kaart moet worden gebracht, nauwkeurig moet worden onderzocht en afgewogen worden tegenover het maatschappelijke belang.

Verwerende partij laat dit echter na.

In de eerste plaats lijkt verwerende partij haar beslissing te baseren op een onvolledig beeld van verzoeksters privéleven in België. Verwerende partij lijkt namelijk de twee aanvullingen bij de aanvraag cfr. artikel 9bis Vw. die verzoekster op 9 januari 2018 (stuk 2) en 6 maart 2018 (stuk 3) heeft overgemaakt, over het hoofd te zien.

Uit deze aanvullingen blijkt dat verzoekster vrijwilligerswerk doet in een rusthuis en bij de scouts zit. Voorts verwijst verzoekster naar haar Belgische vriend, en legt ze een aantal foto's van hen samen voor. Verzoekster wenst deze relatie met een Belgische onderdaan niet aan te wenden om een verblijfsrecht te verkrijgen (doordat beiden nog geen 21 jaar oud zijn en studeren is een gezinshereniging trouwens geen optie), maar het vormt wel een belangrijk element bij het bepalen van de omvang van het privéleven in België. Verwerende partij baseerde haar oordeel, namelijk dat 'verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in België van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen', op een fragmentarische lezing van het administratief dossier, hetgeen een onzorgvuldige werkwijze vormt.

Voorts kan de redenering van verwerende partij, dat "de overige aangehaalde elementen (dat betrokkene hier sedert 2011 in België verblijft, ze hier sterke banden heeft uitgebouwd, ze hier school heeft gelopen en nog steeds loopt, ze perfect Nederlands spreekt)" tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, niet aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze "overige aangehaalde elementen:" (waarbij verwerende partij een aantal aangehaalde elementen over het hoofd ziet, namelijk deze gecommuniceerd op 9 januari 2018 (stuk 2) en 6 maart 2018 (stuk 3), waaruit blijkt dat verzoekster een Belgische partner heeft, bij de scouts zit en vrijwilligerswerk doet in een rusthuis) maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

De stelling van verwerende partij dat artikel 9 Vw. het mogelijk maakt om een aanvraag machtiging tot verblijf vanuit het herkomstland in te dienen, dat in casu een onontvankelijkheidsbeslissing wegens het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, geen weigering van machtiging tot verblijf inhoudt maar louter een vraag zich te conformeren aan procedurele vereiste de aanvraag van buiten het grondgebied in te dienen, kan niet aanvaard worden.

Indien men een recht op verblijf heeft, en dus een zekerheid dat men gemachtigd zal worden, kan aanvaard worden dat in sommige gevallen aan de vereiste moet voldaan worden om de aanvraag op een specifieke plaats in te dienen gezien het dan louter een formaliteit betreft. Indien men geen recht heeft op verblijf, en het gaat om de Belgische staat zo ver te krijgen dat zij erkent dat er ondanks het niet voldoen aan de formele vereisten er een positieve verplichting voor haar bestaat om te machtigen tot verblijf, is de hardnekkige toepassing van formalistische ontvankelijkheids verplichtingen die met zich meebrengen dat er de facto een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven, en die geen enkele verplichting inhouden zelfs maar te beslissen binnen een redelijke termijn, of binnen eender welke termijn, een volstrekt andere zaak, met een andere impact op de betrokkenen.

Men kan argumenteren dat men een aanvraag machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien men deze in weerwil van de nationale bepalingen vanop het grondgebied indient en men nog maar net op het grondgebied verblijft. In dergelijk geval is het immers niet veel gevraagd van de betrokkenen om de nationale bepalingen te volgen, en is het niet onevenredig om hen binnen een erg korte termijn te vragen zich terug naar het herkomstland te begeven om de aanvraag daar in te dienen.

Voorliggend geval verschilt hier echter volledig van, gezien het hier opgebouwde privéleven doorheen de voorbije zeven jaar, en het gelet op het feit dat verzoekster als minderjarige zelf geen beslissingsmacht had met betrekking tot haar komst naar België.

Aanvullend dient hierbij geargumenteed te worden dat de vraag om gemachtigd te worden tot verblijf niet los kan gezien worden van de terugkeerprocedure waar verzoekende partij inzit. Bij het opleggen van een terugkeermaatregel (namelijk het bevel om het grondgebied) en een aangevoerde verdedigbare grief omtrent de nakende inmenging in het privéleven kan artikel 13 van het EVRM een schorsende procedure vereisen, om het privéleven tegen de inmenging te beschermen in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie.

De Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in paragraaf 83 van het *De Souza Ribeiro t. Frankrijk* arrest geoordeeld dat wanneer een uitwijzing wordt aangevochten op grond van een nakende inmenging in het privé- en familieleven, het rechtsmiddel niet noodzakelijk automatisch schorsend moet zijn om effectief te zijn. Niettemin, oordeelt het Hof, vereist het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 EVRM juncto artikel 8 EVRM, in immigratiezaken waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid (vrije vertaling met eigen onderlijning van paragraaf 83, van het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk*, (no. 22689/07) van 13 december 2012).

Nooit eerder werd het opgebouwde privéleven van verzoekster, in de voorbije zeven jaren, onder artikel 8 EVRM onderzocht.

Het beroep bij Uw Raad tegen een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. heeft geen automatisch schorsend effect. Hoewel verzoekende partij niet over een automatisch schorsend beroep beschikt bevindt zij zich in een situatie waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat de uitwijzing een inmenging dreigt te vormen in haar recht op respect voor haar privéleven en dient de Belgische Staat aan de betrokken kinderen de effectieve mogelijkheid te bieden om de inmenging aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

In de concurring opinion van rechter Pinto de Albuquerque, bijgetreden door rechter Vucinic bij het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk*, (no. 22689/07) van 13 December 2012, wordt een sluitend overzicht gegeven van de internationale regelgeving omtrent de nood aan een schorsend beroep bij een verwijdering van een migrant in onwettig verblijf wiens recht op een gezins- en privéleven dreigt geschonden te worden. De rechter bij het Europees Hof wijst op het Internationaal Verdrag ter bescherming van alle arbeidsmigranten en hun familieleden, aangenomen te New York op 18 december 1990, UNTS, nr. 39481. Artikel 22, par. 4 van dit Verdrag voorziet in het recht voor eenieder om de redenen uiteen te zetten dat deze niet mag uitgewezen worden en zijn zaak kan beoordeeld krijgen door een bevoegde rechtbank en dat gedurende de uitoefening van dit recht elkeen het recht heeft de schorsing van de uitwijzing te verzoeken. De rechter wijst er op dat ook het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten de arbitraire of onwettige inmenging in een migrant zijn familieleven verbiedt en het recht op een effectief rechtsmiddel voorziet, met inbegrip van een schorsend beroep tegen de uitwijzing van migranten zonder papieren. Hij wijst er ook op het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties ten opzichte van Frankrijk reeds geoordeeld heeft dat elkeen die gedepoteerd dreigt te worden recht heeft op een schorsend beroep, en dat Staten maximale zorg aan de dag moet leggen en duidelijke en transparante procedures moeten hanteren die juridische herziening mogelijk moeten maken vooraleer personen gedepoteerd worden (UN Doe. CCPR/C/FRA/CO/4, 31 juli 2008, par. 20). Rechter Pinto de Albuquerque haalt nog andere beslissingen aan van het Mensenrechtencomité van de VN die aangeven dat een schorsing van deportatie in afwachting van beroep vereist is volgens het IVBPR. Hij wijst daarbij op de Concluding Observations van het VN Comité t.o.v. de Belgische Staat, van 12 augustus 2004, waar het Comité bevestigt: "[t]he State Party should extend the deadline for lodging complaints and give complaints a suspensive effect on expulsion measures. ... It should give suspensive effect not only to emergency remedies but also to appeals accompanied by an ordinary request for suspension filed by any migrant against an expulsion order concerning him or her" (CCPR, Concluding Observations on Belgium, UN Doe. CCPR/CO/81 /BEL, 8 December 2004, §§ 21 en 23). Vrije vertaling: De Lidstaat zou

de deadline om bezwaar aan te tekenen moeten verlengen, en zou bezwaren een schorsende werking moeten geven als het om uitwijzingen gaat. ...De Lidstaat zou een schorsend effect moeten toekennen, niet enkel aan dringende-maatregelen, maar ook aan beroepen die van een gewoon schorsingsverzoek zijn vergezeld, ingediend door een migrant tegen een uitwijzingsbevel dat betrekking op hem heeft.

Rechter Pinto de Albuquerque en rechter Vucinic wijzen ook op de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa die altijd de schorsende werking van beroepen tegen uitwijzing van alle migranten heeft benadrukt en in Resolutie 1509 (2006) over de mensenrechten van migranten in onwettig verblijf heeft benadrukt dat: *"international human rights instruments are applicable to all persons regardless of their nationality or status. Irregular migrants, as they are often in a vulnerable situation, have a particular need for the protection of their human rights, including basic civil, political, economic and social rights. ... an irregular migrant being removed from a country should be entitled to an effective remedy before a competent, independent and impartial authority. The remedy should have a suspensive effect when the returnee has an arguable claim that, if returned, he or she would be subjected to treatment contrary to his or her human rights ... the right to respect for private and family life should be observed. Removal should not take place when the irregular person concerned has particularly strong family or social ties with the country seeking to remove him or her and when the removal is likely to lead to the conclusion that expulsion would violate the right to private and/or family life of the person concerned"* (Parliamentary Assembly, Doc. 10924, 4 May 2006, "Human rights of irregular migrants", Report of the Committee on Migration, Refugees and Population). Vrije vertaling: "internationale mensenrechten zijn op eenieder van toepassing, ongeacht hun migratiestatus. Migranten in onwettig verblijf zijn net vaak extra kwetsbaar, en hebben een verhevigde nood om hun mensenrechten beschermd te zien, waaronder hun basis burgerlijke, politieke, economische en sociale rechten. Een migrant in onwettig verblijf zou een effectief rechtsmiddel voor een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige instantie moeten genieten, en dit rechtsmiddel moet een schorsende werking krijgen indien de migrant een verdedigbare grief heeft dat hij bij een terugkeer in zijn mensenrechten geschonden zou worden. Het recht op een privéleven en familieleven moet daarbij gerespecteerd worden. Verwijdering zou niet mogen plaatsvinden als de betrokken persoon in onwettig verblijf bijzonder sterke familiale of sociale banden heeft met het land dat hem wenst te verwijderen, of indien de verwijdering het risico met zich meebrengt dat het recht op privé- of familieleven van de persoon in kwestie zal geraakt worden".

Beide rechters ondersteunen hun standpunt nog verder door te wijzen op de standpunten omtrent het recht op een schorsend beroep zoals ingenomen door de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), de jurisprudentie van het Inter-Amerikaans Mensenrechten Hof en de Afrikaanse evenknie, hetgeen duidt op wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een duidelijke internationale consensus noemt.

Waar verzoekende partij al recht zou hebben op een schorsend rechtsmiddel om haar dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, kan het recht op een effectief rechtsmiddel in deze niet anders gelezen worden dan dat het ook de garantie met zich meebrengt dat verzoekende partij, zonder dat het net vermelde onderzoek in de zin van artikel 8 EVRM verricht en getoetst wordt, gevraagd wordt zich in de plaats hiervan in hun herkomstland aan te bieden, en, zonder enige garanties of procedurele bescherming de vraag te richten aan de Belgische staat of ze toch niet tot het Rijk kunnen worden toegelaten, in de wetenschap dat er geen enkele termijn geldt waarbinnen de Staat zou moeten beslissen en er geen schorsend rechtsmiddel tegen openstaat en gelet op het feit dat ze zich in voortkomend geval niet op artikel 8 van het EVRM zullen kunnen beroepen gezien dit geen extra-territoriale werking heeft.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extra-territoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samengelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. . Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM

toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Samenvattend kan gesteld worden dat verzoekende partij haar volledige privéleven zoals aangevoerd niet in overweging werd genomen, omdat de te restrictieve nationale toets van de ontvankelijkheid eerst werd gevoerd en vooraf afgebakend heeft wat qua privéleven onder artikel 8 van het EVRM zou in rekening gebracht worden. Dat is onzorgvuldig en een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voorafgaand aan de toepassing van de nationale regelgeving dient immers een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek gevoerd worden naar het bestaan en de hoegrootheid van het privéleven, en naar de omvang van enige positieve verplichting.

De toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, buitengewone omstandigheden, zou er in casu toe leiden dat verzoekende partij geen effectieve mogelijkheid zou krijgen om de inmenging in haar privéleven aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, wat een schending uitmaakt van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die uit het herkomstland wordt ingediend, zou verzoekende partij elk instrument verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met hun recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

De enige juridisch verantwoordbare 'uitweg' is dat onder het nationaalrechtelijk begrip van de 'buitengewone omstandigheden' ook de "overige aangehaalde elementen" (en ditmaal alle aangehaalde elementen, dus ook de aanvullingen), d.w.z. het aangevoerde privéleven dat zagezegd tot de gegrondheidsfase van de aanvraag zou behoren, onderzocht worden.

Een andere interpretatie maakt een ontoelaatbare verenging uit van de garanties die men onder artikel 8 van het EVRM geniet, en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden...."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt.

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 8 en 13 EVRM ;
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandige bewijzen zou hebben aangebracht van haar privéleven op het grondgebied, waaronder het feit dat ze op 14-jarige leeftijd naar België verhuisde. Er wordt gewezen op een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen én de aanwezigheid van een Belgische partner.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing op grondige en zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening zou zijn toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat bijgevolg allerminst om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt zich de vraag of de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet primeert op artikel 8 EVRM en aldus laatstgenoemde bepaling ondergeschikt maakt. Dergelijke theoretische vraagstelling mist grondslag, nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat artikel 8 EVRM ondergeschikt zou zijn gemaakt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is nagegaan om welke reden een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar de geëigende procedure voor het bekomen van verblijfsmachtiging te volgen, geen schending van artikel 8 EVRM impliceert voor de verzoekende partij.

Gelet op de duidelijke motivering in de bestreden beslissing nopens artikel 8 EVRM, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben laten primeren op de bescherming van het gezins- of familieleven.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschiedde wel degelijk conform artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In haar inleidend verzoekschrift houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten om de omvang van het opgebouwde privéleven op zorgvuldige wijze in kaart te brengen, doch dienaangaande kan verweerder verwijzen naar volgende overwegingen uit de bestreden beslissing:

"Bovendien merken we op uit het administratief dossier van de moeder van betrokkene met name mevrouw C., D. geboren te Ulaanbaatar op 12.12.1975 er op 08.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend en er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dan een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. (...) De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven niet in die mater dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM."

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een onvolledig beeld van haar privéleven zou schetsen in de bestreden beslissing, doch zij toont allerm minst aan dat het door haar verrichte vrijwilligerswerk van die aard zou zijn dat het blijk zou geven van een band met België, dewelke zou verhinderen dat de verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst.

Evenmin volstaat het om verklaringen van vrienden, dan wel fotomateriaal voor te leggen, ten einde aannemelijk te maken dat in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een positieve verplichting zou bestaan om verblijfsrecht toe te kennen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat haar vriendschappen in België, alsook haar prille relatie, zouden verhinderen dat zij tijdelijk het Rijk verlaat, volstaat allerm minst om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou hebben beperkt tot een fragmentarische lezing van het administratief dossier. Op basis van de stukken van het administratief dossier is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk tot de vaststelling gekomen dat enerzijds de moeder van de verzoekende partij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zodat er geen beschermenswaardig gezinsleven op het grondgebied zal worden verbroken, en anderzijds dat de overige banden met België niet van die aard zijn dat zij aan een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan.

Het loutere feit dat niet alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken uitdrukkelijk worden vermeld bij het nemen van de bestreden beslissing, volstaat allerm minst om te besluiten dat bepaalde elementen over het hoofd zouden zijn gezien, nu de verzoekende partij er in haar inleidend verzoekschrift ook niet in slaagt om aannemelijk te maken om welke reden gebeurlijk vrijwilligerswerk in een rusthuis, dan wel vriendschappen in België of een prille relatie met een medestudent een tijdelijke terugkeer zouden verhinderen.

Specifiek met betrekking tot de aangevoerde relatie, erkent de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk in haar inleidend verzoekschrift dat deze relatie (nog) niet van die aard is dat ze er een gezinshereniging voor zou wensen aan te wenden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezins- of privéleven niet tijdelijk elders kan leiden.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel tot de bemerking dat zij sterke banden heeft met België, dewelke naar haar oordeel onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, doch zij gaat volkomen voorbij aan de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat zelfs in geval van beschermenswaardige banden een tijdelijke scheiding of verwijdering niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zelfs geen poging doet om aannemelijk te maken dat zij -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- geen privéleven zou kunnen uitbouwen met haar moeder in het land van herkomst, nu haar moeder ook een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dan wel om zich te laten opzoeken door haar vrienden in het land van herkomst.

Tevens moet worden aangenomen dat de verzoekende partij middels de moderne communicatiekanalen nauw contact kan blijven onderhouden met haar sociale relaties in België, zulks minstens voor de duur van de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Op geen enkele wijze blijkt dat de toekomstperspectieven van de verzoekende partij in België zouden worden ondermijnd of op de helling zouden komen te staan, indien de verzoekende partij tijdelijk zou terugkeren naar het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing inderdaad niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar sociale relaties in België wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In haar enig middel verschaft de verzoekende partij nog een omstandige algemeen theoretische uiteenzetting over het recht op een schorsend rechtsmiddel, doch dienaangaande merkt verweerder vooreerst op dat de verzoekende partij middels haar inleidend verzoekschrift kennelijk geen schorsing van de bestreden beslissing beoogt (het beschikkend gedeelte verzoekt uitsluitend om de vernietiging van de bestreden beslissing), zodat hoe dan ook de vraag rijst naar het belang van de verzoekende partij bij de betreffende kritiek.

Terwijl ondergeschikt moet worden opgemerkt dat niet dienstig kan worden betwist dat aan de verzoekende partij de mogelijkheid ter beschikking staat om om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken, dit onder verwijzing naar haar voorgehouden beschermenswaardig privéleven.

Los van de vaststelling dat huidige bestreden beslissing geen maatregel van gedwongen verwijdering behelst en er aldus geen sprake is van een uitwijzing van de verzoekende partij, merkt verweerder op dat de verzoekende partij, zodra haar verwijdering imminent zou worden, bovendien over de mogelijkheid beschikt om op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verzoeken, in het kader waarvan de vermeende schending van artikel 8 EVRM ook kan worden aangevoerd.

De verzoekende partij maakt bijgevolg op geen enkele wijze aannemelijk dat er schade dreigt te worden berokkend aan haar privéleven, doordat zou worden overgegaan tot gedwongen verwijdering, zonder de beoordeling van haar privéleven door de nationale rechtsinstantie af te wachten.

Verweerder besluit dat de verzoekende partij zelf kennelijk van oordeel is dat haar sociale relaties in België als buitengewone omstandigheid hadden moeten worden aanvaard. Tevens lijkt zij van oordeel dat het loutere feit dat zij alhier geïntegreerd is op zichzelf beschouwd zou moeten volstaan om aannemelijk te maken dat zij moeilijk of niet kan terugkeren naar het land van herkomst, om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

In zoverre zij middels haar kritiek een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, merkt verweerder op dat dergelijke beoordeling in onderhavig annulatieberoep niet kan worden gemaakt.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 De rode draad doorheen het betoog van verzoekster wordt gevormd door haar standpunt dat onvoldoende rekening werd gehouden met (de elementen uit) haar privéleven in België. Zij stelt dat de toepassing en vereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet los staan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending inroept.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing lijkt te baseren op een onvolledig beeld van haar privéleven in België. De twee aanvullingen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 9 januari 2018 en 6 maart 2018 werden overgemaakt, lijken namelijk over het hoofd te zijn gezien. Verzoekster verduidelijkt dat uit deze aanvullingen blijkt dat zij vrijwilligerswerk doet in een rusthuis en bij de scouts zit. Ook verwijst zij naar de aanwezigheid van haar Belgische vriend. Verzoekster besluit op dit punt dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat: “Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijk, sociale en economische belangen (...) betrokkene onvoldoende aan(toont) dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.” op een fragmentarische lezing van het administratief dossier is gebaseerd.

Ook in het kader van het motief uit de bestreden beslissing: “De overige aangehaalde elementen (betrokkene hier sedert 2011 in België verblijft, ze hier sterke banden heeft uitgebouwd, ze hier school heeft gelopen en nog steeds loopt, ze perfect Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198769). (...)” is verzoekster van oordeel dat een aantal aangehaalde elementen die werden gecommuniceerd op 9 januari 2018 en 6 maart 2018 over het hoofd werden gezien.

In casu dient te worden vastgesteld dat bij aanvang van de bestreden beslissing inderdaad wordt verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 9 oktober 2017 werd ingediend. Meer bepaald wordt gesteld:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2017 werd ingediend door:

Z. B., M.

nationaliteit: Mongolië

geboren te Ulaanbaatar op (...) 1997

adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.”

Met andere woorden blijkt een uitdrukkelijke verwijzing naar de aanvraag van 9 oktober 2017, daarentegen wordt geen verwijzing opgenomen naar de aanvullingen van 9 januari 2018 en 6 maart 2018. Nochtans bevinden voormelde aanvullingen zich in het administratief dossier. In elk van de aanvullingen wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster en wordt gevraagd rekening te houden met de aanvullingen.

De gemachtigde van de staatssecretaris is ertoe gehouden via de motieven van de bestreden beslissing inzicht te geven in de redenen waarom deze werd genomen. *In casu* moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op geen enkele wijze toelicht waarom deze stukken niet kunnen worden aanvaard. Zoals verzoekster aangeeft, beperkt de bevoegde gemachtigde zich tot de algemene stelling:

“Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijk, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Meer nog, in het andere door verzoekster aangehaalde motief: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene hier sedert 2011 in België verblijft, ze hier sterke banden heeft uitgebouwd, ze hier school heeft gelopen en nog steeds loopt, ze perfect Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198769). (...)”* gaat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk over tot het opsommen van concrete elementen *in casu*, maar worden de elementen die blijken uit de aanvullingen achterwege gelaten.

Uit de geviseerde motieven kan dan ook minstens niet worden afgeleid of de bevoegde gemachtigde de aanvullingen in ogenschouw heeft genomen. Voormelde motieven laten noch de verzoekende partij, noch de Raad toe te beoordelen of is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid tot de beslissing is gekomen. De Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de elementen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris te oordelen.

Verweerder stelt dat het loutere feit dat niet alle voorgelegde stukken uitdrukkelijk worden vermeld bij het nemen van de bestreden beslissing, allerminst volstaat om te besluiten dat bepaalde elementen over hoofd zouden zijn gezien. Het weze echter herhaald dat andere elementen daarentegen wel uitdrukkelijk worden vermeld, wat deze stelling minstens aan het wankelen brengt. Verweerder meent verder dat het loutere oordeel van verzoekster dat de bijgebrachte elementen voldoende zijn, niet volstaat en betoogt dat verzoekster wenst dat een feitelijke herbeoordeling wordt gemaakt van haar dossier hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort in het kader van onderhavig annulatieberoep. De Raad wijst er in dit kader op dat verweerder hiermee voorbijgaat aan de kern van de grief. Nog daargelaten de vraag of de Raad een herbeoordeling zou maken, blijft enige concrete beoordeling van de gemachtigde omtrent voormelde elementen in de bestreden beslissing in het geheel achterwege. Nochtans betwist verweerder niet dat de aanvullingen werden overgemaakt. Verweerder geeft niet op concrete wijze aan, en de Raad ziet niet in op welke manier de motivering van de gemachtigde kan beschouwd worden als een concreet antwoord op de door verzoekster bijgebrachte aanvullingen. Het betoog van verzoekster maakt dan ook geen loutere weerlegging uit van de

vaststellingen in de bestreden beslissing, maar zij geeft uitdrukkelijk aan dat de gemachtigde voorbijgegaan is aan de voorgelegde elementen. Waar verweerder stelt dat uit het administratief dossier het tegendeel zou blijken, overtuigt hij niet uit welke stukken dit zo zou zijn. In de mate dat verweerder de “*Synthesenota*” met nummer “X” beoogt, blijkt hieruit evenmin dat met de (elementen uit de) aanvullingen van 9 januari 2018 en 6 maart 2018 rekening werd gehouden. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen de stukken benoemt, ditmaal wel *in concreto* ingaat op de elementen en aangeeft om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard, geeft hij een *a posteriori* motivering waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN